

"Civilizație înseamnă mai mult garantarea unor minime sub care nu se poate cădea, decât posibilitatea atingerii unor vârfuri!"
- Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

PROFESORII NOȘTRI

Când Richard Feynman (laureat al Premiului Nobel pentru fizică în anul 1965, mare pedagog, caracter liber și excentric, muzician, scriitor) predă studenților fizica, și nu numai, prin anii '60, ca și cum ar fi reinventat-o de fiecare dată în fața acestora, sunt conștienți că acesta credea că a descoperit o nouă metodă de predare. Se dovedea a fi o metodă foarte eficientă, mai ales ținând cont că în perioada respectivă tinerii americani treceau prin momente de căutare, de redefinire, ce îi făceau refractari la multe din modelele care li se ofereau.

În realitate, fără nici cea mai mică bănuială de influență, marele profesor american făcea ceea ce, cu trei decenii mai devreme, făcuse la București un alt mare profesor, de data aceasta român, Nae Ionescu. Mă voi referi doar la meritele deosebite în filozofia didactică, pentru a nu cădea în disputele interminabile legate de filozofia politică, care, prin preluarea de către unii politicieni extremiști, a condus la rezultate respinse de societate și, ulterior, blamate de istorie. Având o educație de stil german, în cadrul căreia își făcuse doctoratul într-un domeniu interdisciplinar și foarte delicat - este vorba de Epistemologie - cu o teză numită "Epistemologia iubirii", devenise cel mai mare reprezentant al epocii în domeniul logicii filozofice, cu o deschidere remarcabilă și spre noua ramificație a acesteia, și anume logica matematică.

Nae Ionescu nu scria niciodată cursul, ci îl crea de fiecare dată în fața studenților, trăia de fiecare dată sentimentul pe care l-au avut marii filozofi ai istoriei când au introdus teoriile respective. A creat un nou curent filozofic numit "trairism", care, în esență, consideră că nu există filozofie ci filozofare, că nu este importantă memorarea și sedimentarea teoriilor și ideilor, ci trăirea lor de fiecare dată.

Tot ce a rămas din acest experiment didactic nu provine din scrierile autorului, ci din publicațiile ulterioare ale foștilor studenți, beneficiari ai noului stil de educație. Profesorul le cerea și discipolilor săi să aibă același tip de gândire, displacându-i vizibil trimiterile la bibliografiile stufoase care să simplifice efortul de asimilare, examinarea lor făcându-se tot într-un mod trairist.

Având în vedere că printre studenții și colaboratorii lui Nae Ionescu s-au numărat Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu în domeniul logicii filozofice, precum și Octav Onicescu, care l-a adus în acest cerc și pe Grigore Moisil, pentru logica matematică, putem spune, fără nicio teamă de a greși, că metoda de predare trairistă, nou inventată, a fost foarte eficientă și a contribuit decisiv la crearea școlii românești de filozofie și de logică, inclusiv logica matematică.

Să fi auzit oare Richard Feynman de curentul trairist?...

Studenții de azi, în sensul larg, înțelegând prin aceasta, după aplicarea Strategiei Bologna, studenții, masteranzii și doctoranzii, duc o mare lipsă de orientare, de modele, de mentori! Ei așteaptă mai multă implicare de la profesorii lor, care să-i ajute, inclusiv prin propriile exemple, să-și găsească un rost în carieră, în viață. Pentru ca profesorii să poată juca acest rol în viața discipolilor lor, trebuie să fie mai "trairiști", să retrăiască, de față cu ei, reinventarea disciplinelor predate la curs, să utilizeze mai mult rezultatele proprii și nu trimiterile perpetuă la rezultatele altora, să-i implice mai mult pe studenți în apropierea de calea profesională pe care și-au ales-o, contribuind astfel la creșterea eficienței procesului de educație.

Sunt mulți cei care se complac în dulcea opțiune a libertății de șanse a durei economii de piață în care ne desfășurăm activitatea și care ne conduce la plasarea educației, învățământului, cercetării, culturii, pe ultimele trepte preocupărilor actuale ale societății și mai ales ale factorilor de decizie. Rezultatele se văd și se vor vedea și mai mult pe termen mediu și lung.

A acuza la infinit tineretul că nu știe să aleagă ceea ce este important, este ineficient, ineficace și chiar imoral! Tinerii trebuie să fie îndrumați, conștienți, ... dar și aceștia trebuie să răspundă efortului! Să nu uite că dintre dâșii vor trebui să apară viitorii profesori! ...

(vor urma: "Doctorii noștri" și "Studenții noștri")

Cornel BALABAN

DE TINE ÎMI ADUC AMINTE

De tine îmi aduc aminte
Și crizantema a-nflorit
Nu te uita-n oglindă, minte!
Argintul ei a-mbătrânit

Tu ești la fel ca altădată
La fel e-al tainelor zăvor
Doar pleoapa-i mai înrouată
Când anotimpurile mor

Și dacă timpul cărunțește
De amintiri - ca dese plo
Noi vom rămâne-ntr-o poveste
Cu un trifoi cu patru foi

LA ORA ZERO

La ora zero mă gândesc la tine
Și insomnia lunii e la fel
Ca întotdeauna când o muză vine
Îmi lasă versul câte un inel

La ora zero bănuie fantome
Dar nu mă sperie niciun oscior
Le strâng în brațe și adorm cu ele
Și încă n-au instinctul carnivor

La ora zero somnul e în floare
Și toată lumea sforăie din greu
Doar enigmatica reîncărcare
A visurilor bănuie mereu

La ora zero între azi și mâine
La ora zero între azi și ieri
Port crucea nopții și îmi mai rămâne
Să port o mie și-una de dureri.

Ioan GANEA-CHRISTU

SĂMBUR DE DRAGOSTE

Am găsit un sămbur de dragoste ...
Să-l iau?

Nu prea știu cu ce se mănâncă
Dar, cred că se mănâncă,
Doar am 20 de ani ...
Și ce crezi?

A început să-mi dea și aer,
A început să-mi dea și apă
Și mai ales căldură.
Dar căldura inimii de față
Naivă și gingașă mi-a spus:
- Eu sunt și voi fi mereu!
Cum naiba să n-o crezi,
Cum să nu-ncepi iubirea?

.....
Dar mai ales
Cum să n-o termini când,
Iată fata că din sămbur crește
Și se-nalță ... și plutește...
Și se-nalță ... și plutește...
Și se face mică ...
Și se-nalță ...
Și nu se mai vede ...

Adio, dragoste-ncolțită!
Hai să ne jucăm cu sămburii
Poate vom găsi printre ei
Un altul ...
Și-o palmă de pământ
În care să rodească ...

ÎN CĂUTAREA LUI MARIN SORESCU, PRIMĂVARA

Gheorghe MANOLEA

Am trecut de multe ori prin Bulzești dar nu m-am oprit la casa lui Marin Sorescu situată mai departe de "linia principală" care duce spre Bălcești, spre Horezu, spre nord.

Într-o sâmbătă de primăvară-mult-așteptată ne-am propus să-l căutăm pe Marin Sorescu în satul lui. Obişnuința drumului mă îndemna să merg tot spre nord, dar ținta este țintă așa că, în loc să virez la dreapta, pe linia principală, am ținut-o drept înainte. Nu mai fusesem prin Bulzești așa că am redus viteza până la mersul la pas. Puțină lume pe uliță. Mai mulți oameni se vedeau prin grădini, pe câmp. Venise primăvara și oamenii o primeau cum se cuvine. Mă uitam după un semn care să-mi spună:

- Ai ajuns. Asta este casa lui Marin Sorescu!
- După un timp am văzut un indicator care îmi arăta că am ieșit din Bulzești, așa că am oprit în fața unui magazin unde o femeie tânără, venită de la oraș, își aștepta cumpărătorii.
- Bună ziua! Caut casa lui Marin Sorescu. Știți unde este?
- Ei, aici sunteți în Săulești. Casa lui Sorescu este în Bulzești, dar nu știu să vă explic unde este. Dacă Mărie, îi spuse unei femei mai în vârstă care plecase cu toporul în mână după ceva lemne, poți să le explici dumneata unde este casa lui Marin Sorescu?
- Păi, trebuie să vă întoarceți! Este din-vale de Poliție.

Ne-am întors. Poliția am găsit-o ușor. Avea și semnul de circulație bine cunoscut, avea și steaguri, avea și inscripție vizibilă. Cum drumul urca, "din-vale" însemna, pentru mine, că trebuie să caut casa înainte de Poliție. Greșeală fatală! (polițistul în civil, aflat prin apropiere, m-a luat la rost. M-a inhibat și nu l-am întrebat ce căutam. Și acum mă felicitez că nu l-am întrebat!). Tocmai trecea pe uliță o femeie cu o copilă. Aduceau apă de la fântână. Mi-au ieșit cu plin, cum se spune. Mi-a arătat casa, mult mai mare decât mă așteptam eu (etaj și mansardă). Casa este ... după Poliție, mai spre deal, la vreo șazeci de metri de șosea.

- L-am văzut pe domnu' profesor în grădină (era vorba de Ion Sorescu, fratele lui Marin Sorescu). Are cheile de la casă.

Restul a fost ... Primăvară! Primăvară în care Marin Sorescu înflorește mereu precum pomii din curtea casei construită de el ca să aibă unde să se întâlnească cu prietenii cunoscuți sau necunoscuți. Pomii lui rodesc mereu, iar cărțile-fructe stau cuminiți pe rafturi, din ce în ce mai coapte, mai pline de sevă, de dulceță. Pomii lui rodesc mereu, iar tablourile-fructe îl așteaptă și acum să mai adauge o pată de culoare.

L-am găsit ușor pe Marin Sorescu la Bulzești. Mai greu am găsit Casa cu etaj a lui Marin Sorescu din Bulzești. Îi lipsește o INSCRIPȚIE pe măsura lui Marin Sorescu. Îmi reproșez în fiecare Primăvară că amân să scriu această Inscripție ... în următoarea Primăvară. Egoismul care vine din dorința de a-l căuta pe Marin Sorescu în fiecare Primăvară.

